

Și chiar și în situațiile deschise, la cocktail-urile în fața tablourilor pline de animale moarte de la Saatchi, trupul meu făcea tot ce putea pentru a-și etala condiția de concubină. Și aș fi vrut pur și simplu să mă desprind de grupul perechilor hetero, ca să mă pierd în cealaltă comunitate, mai colorată. Să ascult chinurile lor sexuale în *blowjob* și în *dark room*¹, să le povestesc oribilele mele visuri.

Knut avea un calendar gay atârnat în bucătărie și, de câte ori mergeam la el, număram lunile cu ajutorul acelor imagini destul de soft, tineri goi cocoțați în diferite locuri din lume, într-o pădure, pe turnul Eiffel, în fața cascadei Niagara. În fiecare lună, o călătorie. Erau fotografiați în contre-jour sau din spate, cu fundurile lor perfecte. Fotomontaje făcute de chinezi. Iar eu visam cu ochii deschiși. În fiecare lună mă întorceam acolo ca să știu pe unde își duceau tinerii ăia viața.

I-am spus. Am făcut *coming out*² sub calendarul acela. Knut a încasat lovitura. A urlat.

— Întotdeauna am știut că ești un refulat!

E fericit că m-am declarat, dar e prieten cu soția mea, iar el e un ingenuu.

— Homosexualii adoră japonezele, ar fi trebuit să suspectez ceva.

Înfășurat în halatul lui de *drag queen*³ a fost categoric.

— Nu vreau să-l cunosc.

Apoi, într-o seară, te trezești cu el la gară.

De data asta a venit cu trenul. Ți-a telefonat după ce se urcase. Și-a condus soția și copiii la gara Termini, plecau pentru vacanța de Paști la una din multiproprietățile pe care le au împreună cu

1. Cameră dintr-un sex club.

2. Se referă la gestul de afirmare publică și voluntară a orientării sexuale.

3. Actori sau cântăreți, de obicei gay sau transgender, care se prezintă pe scenă îmbrăcați în haine feminine.

socrii și verișorii. A încărcat bagajele, sacoșele cu bocanci. A așteptat să plece, ținându-și mâna pe capul lui Giovanni. Cumpărase pește, la licitația din zorii zilei, una din ocupațiile lui preferate. Se întorcea spre restaurant. Trebuia să pregătească vitrina cu pește, cupola de gheață. S-a oprit în fața afișajului electronic. A văzut trenul care mergea la Paris.

Ai făcut salturi mortale ca să-ți amâni cursurile. Geena te-a tras de urechi. Din fericire ai doi excelenți colaboratori și un grup de studenți respectuoși care te ajută la cursuri și în timpul modulelor scrise.

A luat trenul, a făcut călătoria aia absurdă la Paris și de acolo cu feribotul. Paltonul îi e țeapăn de frig, șifonat de la scaunele pe care a stat. Își strânge umerii de fost înotător, atât de minunat de largi încă. E mereu altul, e mereu el. N-o să te dezamăgească niciodată. Chiar dacă s-ar strădui mult, n-o să reușească. Îl iei de braț. Și treceți prin gară ca două rândunele, lăsați în urmă florăreasa, șirul de taxiuri și bătrânul ceas victorian din St Pancras care merge înainte cu acele lui austere, timpul acum s-a oprit. Mai întâi la cină, într-un mic local unsuros și întunecat. Lui îi plac locurile astea caracteristice care pe tine te scârbesc deja, dar el e turistul tău preferat și deci ești de acord cu merluciuul fript și sosurile de rigoare. Apoi acasă la Knut.

Norvegianul a cedat. A deschis ușa îmbrăcat într-una din jachetele lui de mătase, legată cu o formidabilă curea Gucci, cu un G mare cât o potcoavă și cu puținele-i fire de păr ce-i mai rămaseseră electrizate.

— *Pleased to meet you...*¹

Costantino stă pe loc cu frumosul lui chip sculptat și paltonul deschis pe piept. S-a aplecat sub clopoței agățați încă de ușă, deși suntem cu mult după Crăciun, aproape în primăvară. A intrat, educat, timid ca întotdeauna, Knut a început să salte în jurul lui, să-l împingă înainte. Pur și simplu nu văzuse niciodată un pește atât de mare în plasa lui.

1. Încântat de cunoștință (în engl., în orig.).

Ne-am așezat pe canapea, timizi, ca în fața unei soacre, suportând amabil experta ei analiză. La miezul nopții eram tot acolo, Knut, desculț, se folosea de ce avea mai bun în repertoriu ca să-l cucerească, o imita pe Margaret Thatcher, poșetele ei de Ferragamo... *Știi ce spunea Mitterand despre ea: are buzele lui Marilyn Monroe și ochii lui Caligula.* Îl pusese pe Boy George cu vechiul lui *No Clause 28*. Costantino râdea, transpira.

Knut își terminase analiza.

— Omul ăsta e grandios, dar se vede de la o poștă că e traumatizat, spre deosebire de tine. Are nevoie de curaj.

Am aruncat în el cu o pernă, eram sigur că i-ar fi plăcut să încerce. Părea un cobai tratat cu droguri chimice care sare și tremură încontinuu. S-a îndrăgostit imediat de Costantino. Era în stilul lui poetic și masochist. Ne-a lăsat camera de deasupra scării. Învelit în halatul lui cu drapelul englezesc, ne-a pregătit un ginger cald, a devenit brusc discret, complice îndurerat, ofensat de negativitatea vieții.

Privind înapoi, acum când potopul a trecut, băătălia a fost pierdută și sicriile prietenilor sunt aliniate pe puntea cea mai de sus de pe *Queen Elizabeth*, cu drapelul în bernă, eu nu-i pot uita valoarea. Întoarce-ți capul, Knut, pentru că vreau să te salut, să-ți mulțumesc și să-ți spun că ai fost cel mai bun prieten din lume. Și că ești și incredibil de inteligent. Iar asta am înțeles-o numai după.

Au fost câteva zile de furioasă fericire. Departe de Italia, Costantino era altul. Am ridicat ochii sub cerul planetariului Majestății Sale, am rămas acolo îmbrățișați, proiectați în dimensiunea aceea astrală. *Gândește-te cum ar fi dacă ne-am putea desprinde și am orbita împreună fără greutate...* Ne-am urcat în roata mare și am urlat acolo sus, printre norii de smog... L-am dus în fața scheletului balenei albe și a imenșilor meteoriți. Până și Muzeul figurilor de ceară mi s-a părut, cu el alături, un muzeu al viitorului. I-am făcut o fotografie îmbrățișându-l pe Freddie Mercury cu gura deschisă și jacheta lui roșie de dresor. Am învățat să intru și să ies vertiginos din mine însumi.

Geena făcea salturi mortale să mă acopere.

— Îți pierzi capul, Guido.

— Nu știu ce să fac cu el.

Londra era o imensă tiribombă în așteptarea zborului nostru. Intram și eram deja în genunchi. Nu era timp pentru subtilități. Ci doar pentru răpirea aceea violentă. Păsări care prind pești, păianjeni care prind insecte. Grandioasa cruzime a naturii. Și imediat în picioare, în fața soției mele, în fața studenților mei. Mă descurcam excelent, eram un comandat cu infinite ore de zbor, puneam pilotul automat și somnolam prin cerurile renașcentiste. Nu mă gândeam decât la Costantino, care umbla singur pe străzile alea.

— Ce oraș minunat, Guido, fir-ar să fie...

Dorința de a se pierde, de a umbla pe jos ore întregi. La Covent Garden se proțăpea în fața artiștilor de stradă cu joben și ghicitorile lor morale pentru turiști. Am petrecut ore întregi în piața de pește sau în cea de mirodenii pe Ridley Road. Voia să-și vâre mâinile în fiecare sac. Părea să miroasă viața pentru prima oară.

Am intrat la Hamleys ca să căutam un dar pentru copiii lui. Am cumpărat un avion pe care vânzătorul îl făcea să zboare cât se poate de bine, dar, atunci când l-am lansat noi pe stradă, cădea încontinuu. Costantino privea neîncrezător toate perechile alea extravagante... am dat o raită în localurile din Soho... cu video erotice homo, băiatul în *skin pants* care protesta pentru că parada gay din Londra nu avea loc anul ăsta din cauza unor organizatori de căcat. Costantino se lăsa târât ca un somnambul. Și-a cumpărat o vestă de atlas și o șapcă de piele. Și trupul lui părea mai liber... mai deschis.

Ne-am îmbătat în George&Dragon. A condus Costantino și am riscat cu adevărat s-o sfârșim rău pentru că nu era obișnuit cu volanul pe dreapta... mă legănam pe el ca o jucărie cu arc, i-am alunecat între picioare. În timp ce luminile din Shoreditch dansau, cel mai bun foc ardea în noi.

— Te iubesc, Guido.

Te iubesc, întotdeauna după o muie. Era una din sentințele lui Knut.

Camera cu parchetul atât de viu, încât la fiecare pas ai senzația că traversezi pe un pod mobil, veioza de pe teancul de cărți, acoperită cu un fular, salteaua pusă direct pe podea, fereastra prin care intră un curent continuu și are geamurile murdare de vopsea pe margini... Vorbim atât de mult acolo înăuntru, dormim atât de puțin. Ore întregi de planuri, straturi peste straturi de iluzii. O sticlă de vin, două pahare murdare. Zorii cu picăturile de pe geam și Costantino lângă fereastra care se deschide trăgând-o de jos în sus. Se apropie, privește afară. Are picioare perfecte, două coloane, în comparație cu ale lui, ale mele par ale unui struț nenorocit.

Ceva mă deranjează în pernă, mă împunge în tâmplă... trag de punctul acela negru și scot o pană, destul de lungă. Sunt fericit, mi se pare că am eliberat o rață întreagă. Mă apropii de el, îi plimb pana pe picioare, apoi în sus, pe spate.

— O să avem vreodată dreptul să fim noi înșine, nimic altceva decât noi înșine, Guido?

— Sigur că da.

Ne-am întristat. Am mers în ploaia și vântul din cartierul docurilor, eu cu un exemplar din *Loot* plin de anunțuri subliniate, nu mai știu câte localuri am văzut. Costantino părea entuziasmat, apoi dintr-odată fața i se întuneca, vocea-i părea a unei femei sugrumate, își agita mâinile.

— Tu nu știi ce greu e să faci un restaurant să aibă succes, să te scoli la patru ca să mergi la piață. Tu nu știi ce înseamnă să stai în bucătărie, să lucrezi la căldura plitelor...

— Nu, nu știu.

— Dar crezi că știi, crezi că știi totul!

Intraserăm într-unul din puburile acelea lacustre, comandarăm bere.

- Ce nu știi?
- Las-o baltă.

În fața plecărilor internaționale două tinere lesbiene se sărutau. Păreau două rândunele însetate. Am rămas împietriți privind muți spectacolul acela. Făceau parte dintr-o altă lume, o nouă generație, fiice a unor mame utopiste ca Fiona, a unor tați scriitori ca Jonathan. Noi nu aveam acel *background* tolerant, eram fiii sacrificiului. Relația noastră se construise pe interdicția la periferia extremă a identităților noastre. Dar rezistase la tot, ca plantele care cresc în prăpăstii și nu vor să cedeze.

Ne-am luat rămas-bun cu o îmbrățișare stângace, lovindu-ne cu maxilarele. Costantino avea o expresie absentă. Își aruncă sacoșa pe bandă, își scoase cureaua și pantofii. Se lăsă pipăit de femeia polițist. N-a mai răspuns la telefon o săptămână întreagă și când, în cele din urmă, a făcut-o, părea un bătrân. Iar eu eram acolo, ca un adolescent, cu pălăria mea plină de stele pentru el.

Mi-a spus că nevastă-sa îl spiona.

— Uneori am senzația că știe...

Mă suna să vorbim și eu eram în mijlocul unei lecții, vedeam numărul pe ecranul telefonului pus pe *silence*. Opream diaporizitivele. *Breaktime, guys*. Mă închideam în WC și-l sunam.

— Așteaptă, suntem la un pas... Am găsit omul potrivit pentru restaurant...

— O are mare?

Cunoșteam gelozia aia, cunoșteam totul.

— Eu nu sunt la vânătoare, Costantino.

Voiam să închid telefonul, voiam să-i sparg fața... cunoșteam oala aia clocotindă, în care totul s-ar fi amestecat și nimeni n-ar mai fi avut dreptate.

Umblam în echilibru pe un fir care undeva era rupt, dar nu reușeam să înțeleg unde. Mă întindeam să văd care era viitorul nostru, dar după aceea dădeam înapoi. Amețeala îmi lăsa o